

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΞ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Άληθινὸ Παραμῦθι)

ΙΑ φορά κ' ἔναν καιρῷ, ζούσανε τρεῖς κοπέλλες : ἡ Τριανταφυλλιά δεκαεφτά χρόνων, ἡ Τριανταφυλλίτσα δεκαέξι κ' ἡ πιὸ μικρὴ ἡ Τριανταφυλλοῦλα πού τότε μόλις ἔβλεπε τὰ δεκαπέντε.

Ἡ τρεῖς Τριανταφυλλῆς ἀνταμώθηκαν μιὰν ἀγῆ σ' ἕνα σταυροδρόμι. Τρεῖς αὐτές, τρεῖς κ' οἱ δρόμοι — ἔτσι τόφερε ἡ τύχη.

- "Ὁρα καλή, Τριανταφυλλιά!
- Μπα! καλῶς τὴν Τριανταφυλλίτσα.
- Καὶ σὺ ἐδῶ, Τριανταφυλλοῦλα;

"Ἰσα—ἴσα, τὴν ἴδια ἐκεῖνη μέρα κ' ἡ τρεῖς κοπέλλες εἶχαν κάνει τὴν τρέλλα — τρέλλα, γιατί τάχα; ὁλος ὁ κόσμος εἶνε γνοστικός κ' οἱ τρελλοὶ ἀκόμα — εἶχαν λοιπὸν κ' ἡ τρεῖς τους φύγει ἀπὸ τὰ σπίτια τους γιὰ νὰ πάνε νὰ βροῦν καλὴ τύχη.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἦταν κόρη ἑνὸς μεγάλου καὶ τρανοῦ ἀφέντη — φίλῳ τὸ γύρο τῆς ποδιάς τῆς ἀφεντιάς της! — Ἡ Τριανταφυλλίτσα, θυγατέρα κάποιου ἔξακουμένου νοικοκύρη — προσκινῶ σε, ἀρχόντισσά μου! — Κι' ἡ Τριανταφυλλοῦλα κοπέλλα ἑνὸς φτωχοῦ χωριάτη — γειά σου, χαρά σου, λυγερή!...

Δὲν ξεπορτίσαν δὲ ἀπ' τὰ σπῆματα τους με τίποτε ἐρασμάς. Ἐργυγαν ἔτσι μόνες, στὰ τυφλά, κ' ἔτσι σιναιπαντήθηκαν στὸ σταυροδρόμι, στῆθηκαν καὶ σκεφτόντουσαν, μὴν ξέροντας ποῖο δρόμο ἀπ' τοὺς τρεῖς ν' ἀκολουθήσουν.

Μὰ σὰν πῶθ θέλανε λοιπὸν νὰ πάνε ἡ τρεῖς κοπέλλες; Καὶ ποῖ ἄλλοῦ, παρὰ στὴ χώρα τῆς Ἐδνυχίας! Ἄλλομονο!... Κατὰ κει τραβᾶνε, ἀπ' τὸν καιρὸ πού ἔγινε ὁ κόσμος, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ φτάνουνε ποτέ.

— Γιὰ νὰ δοῦμε, λέει ἡ Τριανταφυλλιά, μὴν εἶνε γοασιμένο πουθενά πού τραβᾶν οἱ δρόμοι αὐτοί.

— Ναί, ἀπαντᾷ ἡ Τριανταφυλλίτσα, ἄς δοῦμε.

— Κυτάχτε ἐσεῖς, λέει κ' ἡ Τριανταφυλλοῦλα, γιατί ἐγὼ δὲν ξέρω γοασιματα.

Πρὸς τὸν πλατύτερο τὸ δρόμο ἦσαν με γοασιματα χρυσᾶ γοασιμένα σ' ἕνα στίλο αὐτὰ τὰ λόγια:

Τράβα τὸ δρόμο σου μπροστά, κοπέλλα (ζηλευμένη, κ' ἕνας μεγάλος βασιλιῆς γιὰ τῆρι σὲ προσμένει.

Ἡ Τριανταφυλλιά τὰ διάβασε καὶ φώναξε χαρούμενη:

— "Ὁρα καλή σας! Ἐγὼ διάλεξα τὸ δρόμο μου.

Κατὰ τὸν ἄλλο δρόμο δεξιά, ἦσαν γοασιμένα με κόκκινα γοασιματα σ' ἕνα ἀνθισμένο δέντρο ἐπάνω, αὐτὰ τὰ λόγια:

'Ἐσὺ πού ἀγάπη λαχταρᾶς, πεντάμορφη (κοπέλλα, ἀν θὲς νὰ βρῆς ὅ,τι ζητᾶς, σ' αὐτὸν τὸ δρόμο εἶλα!

Ἡ Τριανταφυλλίτσα τὰ διάβασε καὶ φώναξε χαρούμενη:

— "Ὁρα καλή σας! Κι' ἐγὼ τὸ δρόμο μου τὸν βροῖκα.

Τότε, ἡ καϊμένη ἡ Τριανταφυλλοῦλα τοὺς λέει:

— Μὰ γιὰ σταθῆτε, φιλενίδες μου, λιγάκι. Ἐγὼ δὲν ξέρω γοασιματα. Διαβάστε μου λοιπὸν τί λένε ἐκεῖνα τὰ λόγια πού εἶνε γοασιμένα πέρα ἐκεῖ.

Κατὰ τὸν πιὸ στενὸ δρομάκι, ἀριστερά, ἦσαν με μαῦρα γοασιματα γοασιμένα ἐπάνω σ' ἕνα βράχο αὐτὰ τὰ λόγια:

Παιδί μου, δόξες καὶ χαρὲς δὲν θὰ σοῦ τάξω· κ' ὅμως ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀληθινὸς τῆς εὐτυχίας δρόμος!

— Ἐ, τότε, λέει ἡ Τριανταφυλλοῦλα, αὐτὸ τὸν δρόμο ἐγὼ θὰ πάρω. "Ὁρα καλή σας!

Μὰ πρὶν χωρίσουνε ἡ τρεῖς κοπέλλες, συμφωνήσανε ν' ἀνταμώθουνε πάλι ὅστερα ἀπὸ ἕνα χρόνον, στὸ ἴδιο αὐτὸ σταυροδρόμι, τὴν ἴδια μέρα καὶ τὴν ἴδια ὥρα, γιὰ νὰ πουν ἡ κάθε μιὰ τί βρῆκε καὶ τί ἀπάντησε στὸ δρόμο της καὶ ποῖα ἀπ' ὅλες πέτυχε καλύτερα.

Ἡ πρώτη, ἡ Τριανταφυλλιά, δὲν εἶχε προχωρήσει καὶ πολὺ

κατὰ τὸν ἴσο καὶ πλατὺ τῆς δρόμο καὶ νὰ σου μιὰ παρέα ἀνθρώποι τοῦ παλατιοῦ, σταλμένοι ἀπ' τὸ βασιλῆά τους γιὰ νὰ τὴν ὑποδείχουν.

"Ὅλοι τοὺς ἦσαν ντυμένοι πλούσια καὶ χρυσοκέντητα φορέματα, τόσο πού ξάφνου ὁ τόπος φάνηκε πῶς ἐλουλούδιζε ἀπ' τὰ πολύχρωμα πολύτιμα στολίδια τους. Μέσα σὲ κἀνίστρα ὄμορφα εἶχαν ἀμέτρητα δῶρα, ὅλο χρυσάφι καθαρό, διαμαντοστόλιστο καὶ ζαφειροδεμένο, λὲς κ' εἶχαν μαζέψει ἐκεῖ μέσα ὅλα τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ.

Κι' ὅλοι αὐτοὶ τοῦ παλατιοῦ οἱ ἄνθρωποι ἐρχόντουσαν νὰ πάρουνε τὴν ὄμορφη Τριανταφυλλιά, γιὰ νύφη καὶ κυρά τοῦ βασιλῆά τους. Καὶ τὰ δῶρα ὅλα ἐκεῖνα ἦσαν δικὰ της. Κι' ἐκεῖνη, πού πάντα τόξε μέσα στὸ νοῦ της γιὰ νὴ γινῆ βασίλισσα μιὰ μέρα, δὲν ἔξαρνίστηκε καθόλου ἀπ' τὴν ἐξαισία τύχη της κ' ἔτσι τὸ ἴδιο βράδυ κάλλας ἔμειναν περήφανη κυρὰ μέσ' στὸ παλάτι τοῦ μεγάλου βασιλῆά τῆς χώρας.

Ἡ βασίλης αὐτὸς εἶχε ἕνα ἀπέραντο βασίλειο, πού χρόνια νὰ τὸ γύριζες δὲν θάβρισκες τὰ σύνορά του, εἶχε ὅλα τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ, ὅλες τὶς δόξες τοῦ κόσμου. Μὰ — ἄλλομονο! — εἶχε καὶ κάτασπρα μαλλιά, γιατί ἦταν γέρος, πολὺ γέρος...

Στὸν ἄλλο δρόμο, τὸν πράσινο κ' ἀνθοσπαρμένο, ἡ Τριανταφυλλίτσα συνάντησε ἕνα νέο, ἕναν ὄμοιο τραγουδιστή, σεβνταλῆ καὶ χασομέρη, πού λιὰςόταν καταμεσῆς τοῦ δρόμου, καρτερόντας νὰ ξελογιάσῃ τὰ κορίτσια πού διαβαίνανε.

"Ἦταν νέος γητευτῆς καὶ παλληκῆρι ὡς εἶσα χρόνον, ἐρωτοπλανηταγμένος. Μόλις εἶδε τὴν κοπέλλα, ἄρχισε εὐθὺς τὸ τραγοῦδι:

Εἶνε γλυκὸ τὸ φίλημα στὰ δροσερά σου (χείλη πού ἀνθίζουν καὶ μοσχοβολοῦν σὰ λούλου (ἀπὸ τὸν Ἀπρίλη. Ἐλα βαθεῖα στὴν ἐρημιά νὰ πάμε νὰ κρυφτοῦμε (φτοῦμε κ' ἐκεῖ νὰ σμιξοῦμε τὰ δυὸ κ' ἐκεῖ ν' ἀγαπηθοῦμε. Θὰ σοῦ μαδῶ ροδόφυλλα νὰ γέρνης νὰ κοιμάσαι, ἐγὼ θὲ νάμαι ὁ σκλάβος σου κ' ἐσὺ κυρὰ (μου θᾶσαι!...

"Ἀκουγε μαγεμένη τὸ γλυκόλαλο τραγοῦδι τοῦ ἡ Τριανταφυλλίτσα κ' ὁ νοῦς της ἐρπερούργιζε καὶ χτύπησε ἡ καρδιά της πὸ ζεστὰ καὶ πὸ γλυκά...

Δὲν ἦταν οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ στεγνὴ κοπέλλα πού ξελογιάζονταν ἀπὸ τὸ σεβνταλῆ τραγοῦδι. Ρίχτηκε λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά του, λέγοντας:

— Εἶμαι δική σου, πάρε με, ὦρατε τροβαδοῦρε!...

Καὶ πήρανε ἀγκαλιασμένοι τῆς Εὐτυχίας τὸ δρόμο...

Κι' ἡ Τριανταφυλλοῦλα τί ν' ἀπόγινε; Ἡ Τριανταφυλλοῦλα με τὸ κακὸ μοιόγραφτο, με τὰ βαθεῖα θλιμμένα μάτια, ἡ λυγερὴ κοπέλλα τοῦ χωριοῦ, πού πῆγε καὶ τί βρῆκε;

Πῆρε στραπὶ—στραπὶ τὸ μονοπάτι τὸ στενὸ, πού ἦταν γεμάτο ἀγκάθια καὶ λιθάρια κοφτερά. Ὁ τόπος ἦταν τρισεύρημος καὶ σωτεινός. Μῆτε τοῦ βασιλῆά σταλμένοι βῆγαν νὰ τὴν πάρουνε γιὰ νύφη, μῆτε κανέναν ἐρωτοπλανηταγτος τραγουδιστῆ ἐτροβάλε με τὰ γλυκὰ τραγοῦδια τῆς ἀγάπης νὰ τὴν προσδεχτῆ.

Εἶχε νυχτώσει καὶ κανέναν, μιὰ κανέναν, ζωντανὴ ψυχὴ δὲν φάνηκε μπροστὰ της.

Χλωμὸ καὶ πονεμένο τὸ φεγγάρι, ἔσκόρπισε ἀπ' τὸ βουνὸ κ' ἀνέβαινε, μέσα σὲ μετὰβα σύννεφα χλωμένο, στὸν βουρκομένο οὐρανὸ κ' ὅλα τριγύρω ἐφαίνονταν χλωιά, νεκρὰ καὶ κρύα.

Κι' ἡ Τριανταφυλλοῦλα ἡ θλιβερὴ, ἀπαρησμένη πενιά, κοντοστάθηκε λίγο, τὰ γόνάτῃ της λήγισαν κ' ἔπεσε καταμεσῆς τοῦ δρόμου. Πεινούσε, διψοῦσε κ' ἀπ' τὶς πολλὰς κωστωσιές, τὰ πόδια της εἶχαν κοπῆ καὶ ματωσῆ.

Καὶ τότε πίσω ἀπὸ μιὰ γέφυρα ἱτιά, ἀνασπρόθηκε σαλεύοντας φριχτὰ κάτι σὰν φάντασμα χλωμὸ, χλωμότερο κ' ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, κ' ἄπλωσε ἀπάνω της τὰ δυὸ λιγνὰ καὶ κοκκαλιάρικὰ του χέρια. Τὸ στόμα του ἦταν ἄσκαρο, με δίχως χεῖλη. Δὲν ἄνοιγε,

... Κι' ἡ πιὸ μικρὴ, ἡ Τριανταφυλλοῦλα.

δεν έλλεινε. Μά μέσα απ' την ασάλευτη και σκοτεινή σχισμάδα του έβγαινε μία φωνή βαθεία, σαν μακρινός αντίλαλος :

— Έλα, έλα μαζί μου. Μόνον εγώ δεν πλανεύω κανέναν. Σ' έμει θα βρής την ευτυχία που διψάς κι' όχι στις ψεύτικες τις δόξες ή στις πρόκαιρες αγάτες. Σε μαλακό και δροσερό κρεβάτι θα σε πάω : στο κρεβάτι της Σιγής. Έκει θα γείρης το κεφάλι σου και θα ξεπλώσης το κορμί σου να ξεκουραστής και να κοιμηθής, χωρίς να λήθης ποτέ κανένα όνειρο κακό, χωρίς ποτέ σου να ξυπνήσης...

Κι' η Τριανταφυλλούλα απάντησε με φωνή μισοσβουμένη :
— Φοβάμαι, φοβάμαι !
'Αλλά δε σάλεψε απ' τη θέσι της.
Και τὰ δυό εκείνα χέρια τού φαντάσματος, τὰ ξερά και κοκκιλάρινα, την αγκαλιάσανε σφιχτά, σφιχτά, σφιχτά...

'Επέρασε ένας χρόνος από τότε...
'Εφτιασε ή ίδια μέρα κι' ή ώρα και να σου φανήκανε στο στενωροδράμι, όπως είχαν συμφωνήσει, ή Τριανταφυλλιά απ' τόν ένα δρόμο κι' ή Τριανταφυλλίτσα από τόν άλλο. Η Τριανταφυλλούλα μόνο άρχισε να φανή, με όπου κι' άν ήταν θάρτανε κι' αυτή.

— Άλλοίμονο και πάλι άλλοίμονο ! ελπε ή πρώτη, ή Τριανταφυλλιά. Ούτε ή πολλές ή δόξες, ούτε τὰ παλάτια, μά ούτε και τὰ χρυσά στολίδια κάνουν την καρδιά ευτυχισμένη. Κι' άπάνω στον ψηλότερο βασιλικό θρόνο βαρυστιζεις, καθισμένη πάντα δίπλα σ' έναν άντρα γέρο, με κάτασπρα μαλλιά και γένεια.

Κι' άρχισε να παρουσιάζεται και να κλαίη, γιατί δεν είχε πάρει τόν αληθινό της ευτυχίας δρόμο.

— Άλλοίμονο και τρισάλλοιμονο ! ελπε ή Τριανταφυλλίτσα. Έρχουν τὸ τέλος τους κι' ή αγάτες. Άρχίζουνε με γλύκες και χαρές, για να τελειώσουν με φαρμάκια και με πόνοους. Όλες τις ώμορφες στιγμές που περνάς, στο τέλος τις πληρώνεις με τὸ αίμα της καρδιάς σου και με μαύρα δάκρυα. Άχ, είνε μικρό, πολύ μικρό να ξεμερλώνεσαι και να βραδιάζεσαι μονάχη και τρισέρημη, μάτια προσμένοντας εκείνον που ρουφάει τη γλώνα της αγάτης σ' άλλα χείλη και σ' άλλα μάτια και που τονίτζα πειά σε κάποιον άλλη τὰ ερωτόλογα τραγούδια του, τὰ ίδια εκείνα που έλεγε σε σένα.

Κι' άρχισε κι' αυτή να κλαίη και να παρουσιάζεται πώς δεν πήρε τὸ σωστό της ευτυχίας δρόμο.

Μά ή Τριανταφυλλούλα ;
Αυτή δεν έφρανόταν πουθενά, έλειπε, ενώ ή άλλες δυό έσμίγανε τού πόνου τους τὰ δάκρυα.

— Γιατί δεν ήρθε τάχα ; Γιατί δεν κράτησε τὸ λόγο της ; Που βρίσκεται, τί νάγινε ; ρωτούσαν ή δυό κοπέλλες.

Μά ή Τριανταφυλλούλα ή θλιβερή, με τὸ κακό μοιρόγαρτο, ή φτωχή κοπέλλα τού χωριού, είν' εκεί μες' στο μαλακό και δροσερό κρεβάτι της. Κοιμάται, κοιμάται διαρκώς σε μία άπέραντη ήρεμία, χωρίς κανένα όνειρο κακό να ταράξη τόν ύπνο της. Και ποτέ, ποτέ δεν θα ξυπνήση πειά, ποτέ !

Γιατί τὸ κρεβάτι της τὸ λένε μνήμα !...

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Οι μισάνθρωποι ζουν συνήθως μέσα στις πολιτείες. Όταν όμως πάνε στην έρημιά, τότε αγαπούν τους ανθρώπους.

Λ ε ο π ά ρ δ η ς

Ευτυχισμένη ζωή δεν υπάρχει. Υπάρχουν μονάχα ευτυχισμένες ημέρες.

Λ α τ μ π ν ι τ ζ

Ποτέ δεν κουράζεται κανείς όταν μελετά τις δυστυχίες τών άλλων. Πλήττει όμως τρομερά όταν ασχολείται διαρκώς με τις ευτυχίες τους.

Σ ο π ε γ χ ά ο υ ε ρ

Η ειλκρινεία δεν βλάπτει, παρά μονάχα εκείνους που προσποιούνται τόν ειλκρινή.

Θ. Γ κ ω τ ι έ

'Αγαπώ τόσο τη ζωή, που θάθελα να ζω ακόμα και στον 'Αδη.

Ρ ε ν ά ν

Μην πιστεύεις ποτέ πως στην καρδιά δεν υπάρχει ποτέ ίχνος λογικής. Στη λογική όμως, σπανίως θα συναντήσετε ίχνος καρδιάς.

Γ. Ο ν έ

Η καταθλιπτικώτερη άπασχόλησι τού παρόντος είνε... τὸ μέλλον.

Β α λ τ ο υ ρ

ΜΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΕ ΠΕΖΟ ΡΥΘΜΟ ΤΟΥ κ. ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Σε μία γωνιά, στ' άπόμειρα τού δάσους, είχα θαμμένη τη φτωχή καρδιά μου. Κανένας δεν την είδε, δεν την ξαίρει — κανένας δεν μπορούσε να τη βρει.

Τὸ πῶς την είχα κρύψει μες' στο δάσος, δεν τόχα φανερώσει σε κανένα : θα τόδελα να μένει μυστικό.

Κι' έφρυγα γελώντας κι' άλαφρός, άφου της έβανα μία πέτρα για σημάδι — μά μεγάλη πέτρα τού βουνοῦ...

Μ' άξαρνα, κατέβηκαν οι μπόρες — οι μεγάλες μπόρες τού χειμῶνα — κι' όταν, τὸ καλοκαίρι, ξαναπήγα, δέ βρήκα τὸ σημάδι πουθενά !

Κι' από τότε ψάχνω, μέρα-νύχτα, καλώντας και ζητώντας την καρδιά μου ! γυρίζω μέρα-νύχτα, κι' όλο ψάχνω, γυρεύοντας τὸ κάκου να τη βρω...

Κι' όμως εκείνη βρίσκεται — τὸ ξέρω — βρίσκεται πάντα στο μεγάλο δάσος : βρίσκεται πάντα στο μεγάλο δάσος — και δε με λησμονεί, και με καλεί !

Τι τ' όφελος, για μένα, κι' άν υπάρχει, θαμμένη πάντα στο μεγάλο δάσος — άφου τὸ βράδυ φτάνει, κι' όλο φτάνει — πέρα, τὸ φῶς κοντεύει να πεθάνει — και δεν υπάρχει τρόπος να τη βρω ; ...

ΠΡΩ΄Ι

Σήμερα ξύπνησα πρωί, με τις χαμπάνες : ή νύχτα, μόλις, έφραγε σγά. Σμιέρονε, νομίζω, Κυριακή.

Ρόδιζε τὸ πρώτο γλυκοχάρμα, καλά καλά δεν είχε πάρει μέρα. Στην πλάση, τώρα, μόλις άρχινοῦσε τὸ γαλανό τραγούδι της αγγής.

"Όλα, μ' αγάτη, γύρω μου ξυπνοῦσαν — στο δρόμο τὰ πουλάκια κελαιδοῦσαν. Οι σίτσι μου κυλοῦσαν απ' τὰ χείλη, σαν τὸ νερό που τρέμει στην πηγή.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΠΥΡΕΤΟΥ

Μία νύχτα πυρετοῦ — μά νύχτα πάθους — ή Τέχνη πήρε σχήμα, ξαφνικά, κι' ήθελε και στάθηκε μπροστά στον Καλλιτέχνη. Κι' έπως, αυτός, αυτός, κοιτούσε στα χροτιά του, δε σήκωσε τὰ μάτια να τη δει. Τότε κι' αυτή, τόν άγγιξε στον όμο. Κι' εκείνος, τότε, σήκωσε τὰ μάτια — σήκωσε τὰ μάτια, και την είδε. Την είδε, μά δεν έβγαλε μιλά. Περιέμενε να τὸ μιλήσει πρώτη. Τὸ μίλησε κοφτά και καθαρά :

- Τι θέλεις από μένα ;
- Σ' αγαπώ.
- Τι περιμένεις από μένα ;
- Τίποτε.

Κι' ή Τέχνη χαμογέλασε, τόν κοιτάξες — κι' έχάθη.

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΖΟΥΣΕ ΑΥΠΗΜΕΝΟ

"Ενα λουλούδι ζούσε λυπημένο. Κοιτούσε πάντα κάποιον χελιδόνα. Τὸ κοιτάζε, και τούλεγε σιγά :

— Πάρε με μαζί σου, σ' αγαπῶ.

Πάρε και μένα στ' άγνωστο που πῶς !
— Πάρε με μαζί σου, σ' αγαπῶ. Πάρε και μένα στ' άγνωστο που πῶς !
— Πάρε με μαζί σου, σ' αγαπῶ. Πάρε και μένα στ' άγνωστο που πῶς !
— Πάρε με μαζί σου, σ' αγαπῶ. Πάρε και μένα στ' άγνωστο που πῶς !

Και τὸ πουλί κοιτούσε πάντα πέρα :

— Είν' ένας μῶλος, κι' είν' ένα χρυσόφαρο, κρυμμένο μες' στα βάθη της θαλάσσης. Αυτό ποτέ δεν φανίεται στον ήλιο. Δεν τόδα, παρά μόνο μά φορά... Κι' όμως αυτό μου φτάνει — δε μου φτάνει ; — να ζω, να κελαιδῶ και να πετῶ...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Σπαρτιατικῶς σε όμολογία, αλλά και τρομερός στην αστηρότητα του ήταν άλλοτε ο έμπορικῶς νόμος τών Κινέζων.

'Ιδου τρία τῶν αστηροτέρων άρθρων του :

- 1) "Όποιος συλλαμβάνεται να συνλλάσσεται με ανθρώπους που τούς έχει συγματίσει ο νόμος, τιμωρείται δια θανάτου.
- 2) "Όποιος παρεμποδίζει την ελευθερά διαεξαγωγή του έμπορίου, άποκαφαλίζεται.
- 3) "Όποιος συλλαμβάνεται να πουλάη άπαγορευμένα είδη, υφίσταται την ποινή τού θανάτου.

